

NIC. BIESII GANDAVENSIS
DE REPUBLICA LIB. III.

MULTIS IN LOCIS AVCTI:

quibus Vniuersa de moribus

Pilosophia conti-

netur.

Es des collegie mayor des vniuersite

illustriß. & Reuerendiß. D. D. ANTONIVM

PERRENOTVM S. Rom. Ecclesie Presby-

terum, Cardinalem Granuellanum, Archi-

episcopum Mechliniensem. & c.

Eiusdem Oratio pro bonis Litteris.

Handwritten signature: J. de ...

ANTVERPIAE,
Apud Martini Nutij Viduam.

Anno M. D. LXIII.

Cum Gratia & Privilegio.

AD ILLUSTRISSI-
MVM ET REVERENDISSI-
MVM DOMINVM, DOMI-
num Antonium Perrenotum, sanctæ Romanæ
Ecclesiæ Præbyterũ, Cardinalem Gran-
uellanum, Archiepiscopum Mech-
lunensem &c. de Repub.

Liber primus.

Nicolao Biesio Gandauensi
Auctore.

VANQVAM studiosis-
video semper ab omni-
bus fuisse concessum, il-
lustrissimè Præful, vt om-
ni conatu sibi beneuolen-
tiam & patrociniũ co-
rum virorum conciliarent, in quorum
virtutibus totam spem salutis & dignita-
tis suæ positã haberent, tua tamen ampli-
tudo summa tã me deterruit hætenus, vt
ego, qui nihil magis optarem, in conspe-
ctum tuum venire non auderem. Nam
dum cernerem cum reliquis innumeris
& maximis ornamentis tuis coniunctam
tantam quoque prudentiam & eruditio-
nem, quantam ad Remp. rectè gubernan-
dam tempora nostra non mediocriter
requirunt, facile intelligebam cum ijs,

B

nisi

NICOLAI BIESII GANDA- VENSIS ORATIO PRO BONIS

Literis, habita Valentiaë, ad serenif-
simos Calabriæ duces.

QUAM LEGAMVS SYMMOS
oratores, interdum de rebus nõ
admodum grauibus apud popu-
lum verba facturos, perturbari
solitos esse vehementiùs, nemini mirum
videri debet, si in conspectu clarissimorum
sapientissimorumque principum, & in hoc
cœtu celeberrimo doctissimorum audito-
rum, me de rebus magnis dicere incipientẽ
cernat graui quodam timore percussum:
qui cum ijs, in quorum oculis nunc me vi-
deo constitutum, nec ingenio, nec doctri-
na, nec exercitatione sum conferendus.
Quauis autem beneuolentiam vestram,
quæ meritò debet quemuis, quibusque
difficultatibus circumuentum, consolari,
mihi sperem nõ esse defuturam, Principes
serenissimi: tamen quantum incompara-
bilis humanitas illa vestra me consolatur,
tantum & summa dignitas animum meum
perturbat, & quantum singularem clemen-
tiam admiror, tantum acerrimum iudiciũ
vestrum reformido. huc etiã accedit, quòd
cum in conspectum vestrum nihil prodire
debeat,